

PALESTINA.

En manifest.

Van de Sionisten aan de Grootte Mogendheden.

En het luidt in dit manifest: „In dit uur van fiere vreugde zijn alle Joden één in dankbaarheid aan de grootte staatslieden der wereld en aan de volken, uit wier naam zij handelden. Het Joodsche genie, terug gegeven aan den Joodschen bodem, zal daar de grootte tradities der Hebreeuwsche profeten hernieuwen.”

We kennen nog een ander manifest.

Het gaat als een kreet van droevig heimwee door de klaagzangen van de Profeten des Ouden Verbonds: Mijne rechterhand vergeve zich zelve, zoo ik u vergeete, o Jeruzalem!

De kinderen Juda's hebben hem geslaakt, toen zij treurend nederzaten, de harpen aan de wilgen gehangen, bij de rivieren van Babel. De Joden hebben hem geslaakt, weenend bij de puinhoopen van het verwoeste Jeruzalem.

Doch in het jongste manifest trilt de nieuwe hoop, de blijde verwachting, de geestdrift.

„In dit uur van fiere vreugde” .... zoo begint het.

Er is in de laatste zes jaren veel geschied. Het is ons onmogelijk, om in den pas te blijven met de wereldgebeurtenissen; onze hersens zijn te zwak, alles te verwerken; onze blis is te beperkt om in die fel bewogen wereldzee onzer dagen meer dan één hoog opsteigerende golf waar te nemen.

Maar Palestina trekt het Christenhart toch aan. Twee eeuwen van kruistochten hebben bewezen, hoe het hart van Europa uitging naar het Heilige Land, en de wereldoorlog heeft Palestina met een forschen ruk weer midden in onzen gedachtenkring geplaatst.

Tijdens den wereldoorlog wentelde zich de vernielende stormvloed naar het Heilige Land. Turksche en Fransche bommen barstten uiteen op het graf van den profeet Samuel; in het dal Refaïm, waar de Filistijnen eens hun sterke slagorden opstelden, flikkerden des avonds de wachtvuren der Engelsche infanterie; door het dal Ajalon klonk de galop der Britsche ruitery.

Uitgezogen en uitgeperst onder den harden scepter van den Turk, uitgehongerd en ontvolkt, leeft het oude land Kanaän thans weer op, door des Heeren bestel. En dat verwondert me niet, want ik ben het met vader Brakel eens, dat er achter de geschiedenis van het Joodsche volk nog geen punt staat.

't Is waar: er doen zich reeds nieuwe moeilijkheden voor. De Arabieren worden opstandig; de oude rivaliteit tusschen Ismael en Israel doet zich voelen. Maar had Nehemia dan met geen tegenstand te kampen? En is uit zijn heldhaftige worsteling niet het beeld van troffel en zwaard tot ons overgekomen?

De handel herleeft. Reeds kwamen te Jaffa, het oude Joppe, rijk bevrachte schepen aan, uit Europa en Amerika, en de Heere zal er gewis Zijn wijze oogmerken mee hebben, ten goede van het land, hetwelk de Heiland in zijn lengte en breedte goedgeoede doorwandelde, dat de geldmarkt voor een groot deel in Joodsche handen is.

Het organiseerend talent van het Angel-Saksische ras helpt de Joden krachtig. Jeruzalem begint een andere gedaante te verkrijgen. Het vuil, gedurende eeuwen opgehoopt, wordt weggeruimd. Er is voor een waterleiding gezorgd; de straten zullen spoedig electrisch worden verlicht.

Er zijn grootsche bouwplannen ontworpen. Het oude Jeruzalem zal worden uitgebouwd; nieuwe wijken zullen verrijzen op de heuvels, die de stad omringen.

Bij deze veel belovende vooruitzichten moet met smart geconstateerd, dat het Semitisme herleeft. Doch juist deze vijandschap zal ter andere zijde een prikkel te meer zijn voor de Joden, naar het oude vaderland terug te keeren. Het volk Israel, dat na de verwoesting van Jeruzalem naar alle wereldstreken werd verstrooid, wil terug naar zijn erve, en anderhalf miljoen Joden staan reikhalzend te wachten op het sein van den Sionistenbond om over te komen.

Doch het bestuur van dezen bond toont wijze voorzichtigheid. Het wil met de immigratie van een Joodschen keurtroep beginnen. Niet overhaasten! luidt het parool.

God is bezig Zijn aanbiddelijk raadsplan uit te voeren. 't Is een nieuwe tijd — een nieuw hoofdstuk in de wereldgeschiedenis!

Gij Wachter daar hoog op den muur — wat is er van den nacht? En hij antwoordt: Ik zie den morgen gloren! L. P.

EIBERSLUST
DOOR W. SCHIPPERS

31.)

NADruk VERBODEN.

HOOFDSTUK X.

Het geheim onthuld.

dze Jorringa had na de begrafenis zijner ouders gedaan wat hij kon, om zich op Eiberslust staande te houden, doch het liep niet mee, en de ongunstige omstandigheden werden ten slotte den jongen man te machtig, zoodat er oogenblikken waren, waarin de moed hem ontzong; doch de grootte, sterke liefde, waarmede hij gehecht was aan de plek, waar zijn wieg eens stond, en waar hij vast had geloofd eenmaal te zullen sterven, deden hem nog volhouden.

Zeker, oom Abel stond hem zooveel mogelijk met raad en daad terzijde, doch de molenaar was geen man van geld, en had bovendien Idzes vader reeds met het grootste deel zijner spaarpenningen geholpen, toen de veeziekte diens welvaart had geknakt.

De lente, die zoo prachtig en veelbelovend was begonnen, had slechts kort geduurd, en daarna kwam tot diep in den zomer schraal, droog weer, zoodat het lang duurde vóór het vee in de weide kon.

Dit is voor den veehouder een belangrijke schadepost, vooral als het hooi en ander stalvoeder duur is.

Daarop was een zeldzaam nat najaar gevolgd, zoodat de aardappelen, die Idze op laagliggend land gepoot had, volkomen mislukten.

Ach, hoe miste de arme jongen zijn trouwen vader, zijn onder alle omstandigheden des levens hoopvolle, opgeruimde moeder, die altoos haar omgeving wist te bemoedigen en op te beuren!

Sietske deed wat mogelijk was, in huis en stal en melkerij, doch als Idze moe en moedeloos thuiskwam van het veld, bespeurde hij maar al te dikwijls sporen van tranen in haar blauwe oogen.

Maar de strijd om het bestaan, dien Idze Jorringa strijden moest, was niet de zwaarste kamp, neen, zijn zielestrijd was oneindig zwaarder, en daartegen was slechts hulp te vinden in het gebed; doch die hulp zocht Idze niet.

Telkens weer kwam met onweerstaanbare kracht de vraag naar voren: heeft Freek Trommers de hand gehad in mijn vaders ongeluk, of niet?

Een paar keer was Idze den jongen Trommers reeds tegengekomen, en de eerste maal had Idze opgemerkt, dat Freek doodsbleek werd onder den doorborenden blik, dien hij op den losbol vestigde.

Met afgewend hoofd en versnelden pas, was de anders zoo brutale, trotsche boerenzoon voorbijgeslopen, en bij deze gelegenheid had het vooral in Idzes brein geflitst: die heeft schuld!

Al zijn zelfbeheersching had hij noodig gehad, om Freek Trommers niet na te vliegen, en hem tegen den grond te slaan.

Ook Margreet wilde hij zooveel mogelijk uit den weg gaan, al deed dit hem meer pijn, dan hij zichzelf wilde bekennen. Doch hij had haar toevallig op den landweg ontmoet, en de blonde dochter van Toon Trommers was hem in den weg getreden, om vlak vóór hem te blijven staan.

„Goeden avond, Idze,” zeide ze op haar ouden, hartelijken toon, terwijl ze er zacht bijvoegde: „Je beleeft een moeilijken tijd, arme jongen, maar is dat nu wel een reden om je van alle oude bekenden terug te trekken, alsof je menschen schuw geworden waart, evenals je oom Abel,